

РОЗДІЛ 1

Середа, вечір

У барі «Ревнощі» стояла задуха, хоча відвідувачів майже не було.

Наповнюючи келихи вином, Мехмет Калак дивився на жінку й чоловіка, які стояли за шинквасом. Чотири клієнти. Третім був парубок, що самотою сидів за столиком, крихітними ковтками потягуючи пиво з півлітрового кухля, а четвертим — пара ковбойських чобіт, яка стирчала з однієї з кабінок, де в темряві світився екран телефону. Чотири відвідувачі о пів на дванадцятю вересневого вечора в найкращому барному районі в Грюнеральці. Жахливо, і далі так не може тривати. Іноді він запитував себе, чому покинув роботу менеджера бару в найпопулярнішому готелі міста та придбав цю занедбану забігайлівку з її пропитотою клієнтурою. Можливо, думав, що, піднявши ціни, зможе замінити стару публіку тією, за якою ганялися всі: заможну, безтурботну місцеву молодь. Можливо, після розриву з дівчиною відчував потребу запрацюватися до знемоги. Можливо, пропозиція від акули кредитного ринку Даніаля Бенкса видалася сприятливою після відмови з банку. А може, просто тому, хай йому грець, що в «Ревнощах» музику замовляв він, а не менеджер готелю, який знав лише одну мелодію — бренькіт касового апарата. Позбутися старої клієнтури було просто — колишні завсідники відразу ж окукобилися в дешевому

барі за три квартали звідси. Набагато важче виявилось привабити нову. Напевно, доведеться переглянути концепцію в цілому. Мабуть, одного великого телевізора, на якому Мехмет вмикав турецький футбол, було недостатньо, щоб називатися «спортивним баром». І, мабуть, доведеться змінити музику на стару добру класику, на кшталт «Ю-Ту» і «Спрингстіну» для чоловіків та «Колдплею» для жінок.

— У мене було не так багато побачень на «Тиндері»,— мовив Гейр, ставлячи свій келих з білим вином на шинквас.— Зате я довідався, що там чимало диваків.

— Справді? — запитала жінка, стримуючись, щоб не позіхнути.

Коротке світле волосся. Струнка. Тридцять з гаком, подумав Мехмет. Швидкі, трохи нервові рухи. Втомлені очі. Забагато працює і ходить до спортзали в сподіванні, що той дасть їй перевагу, якої вона ніколи не мала. Мехмет спостерігав, як чоловік підняв свій келих трьома пальцями за ніжку, як це зробила жінка. На своїх незліченних побаченнях через «Тиндер» він завжди замовляв те ж саме, що і його пара,— чи то віскі, чи то зелений чай. Волів дати знак, що і в цьому питанні вони також сходяться.

Гейр кахикнув. Минуло шість хвилин, відколи вона увійшла до бару, і Мехмет знав, що зараз він зробить свій наступний хід.

— У житті ти ще гарніша, ніж на фото, Елісо,— сказав Гейр.

— Ти вже це казав, але ще раз дякую.

Мехмет натирав скло і вдавав, що не слухає.

— Скажи-но, Елісо, чого ти хочеш від життя?

На її обличчі з'явилася дещо фатальна посмішка.

— Чоловіка, який не судить за зовнішністю.

— Не можу не погодитися, Елісо: важливо те, що всередині.

— Це був жарт. На аватарці я гарніша, й, чесно кажучи, ти також, Гейре.

— Хо-хо,— мовив Гейр і, дещо збентежений, втупився у келих з вином.— Гадаю, більшість людей обирає виграшне фото. Отже, ти шукаєш чоловіка. Якого саме?

— Такого, який волів би лишатися вдома з трьома дітьми,— вона зиркнула на час.

— Хо-хо.

Піт виступив не лише у Гейра на чолі, але й по всій його великій, гладко виголеній голові. І скоро кола поту з'являться під пахвами чорної сорочки приталеного силуету,— дивний вибір, зважаючи на те, що в Гейра нема ані талії, ані силуету. Він покрутив у руках келих.

— Мені таке до вподоби, Елісо, адже наразі вся моя родина — це пес. Ти любиш тварин?

*Tanrim**, подумав Мехмет. Чого б йому просто не здатися?

— Якщо я зустріну саме ту людину, то відчую це тут... і тут,— Гейр посміхнувся, стишуючи голос і вказуючи на матню.— Але, звісно, ще треба переконатися в правильності своїх відчуттів. Що скажеш, Елісо?

Мехмета пересмикнуло. Гейр перегнув палицю, і його самооцінка зараз має зазнати чергового удару.

Жінка відсунула вбік келих з вином, злегка гойднулася вперед, і Мехметові довелося напружити слух, щоб розчути.

— Можеш мені дещо пообіцяти, Гейре?

— Звісно,— його голос і вираз очей були по-собачому хтивими.

— Коли за мить я звідси вийду, то ти ніколи більше мене не потурбуєш!

Мехмет захоплено відзначив, що Гейр спромігся на усмішку.

— Звісно.

Жінка відхилилася.

— Не те щоб ти був схожий на нав'язливого залицяльника, Гейре, але в мене кілька разів був поганий досвід. Одного разу мене почали переслідувати і навіть погрожували моїм

* Боже (*турецьк.*).— Тут і далі прим. пер.

близьким. Сподіваюся, що ти з розумінням поставишся до моєї обережності.

— Розумію,— Гейр підняв свій келих і спорожнив його.— Як я вже казав, на світі багато диваків. Але не хвилюйся, ти в безпеці. За статистикою, шанси стати жертвою вбивства для чоловіків учетверо вищі, ніж для жінок.

— Дякую за вино, Гейре.

— Якщо одного з нас трьох...

Мехмет поквапився відвести погляд, коли Гейр указав на нього.

— ...уб'ють сьогодні вночі, то ймовірність, що це будеш ти,— один до вісьмох. Ні, стривай, ще треба поділити це на...

Вона підвелася.

— Сподіваюся, ти все зрозумів. Гарного тобі життя.

Гейр ще мить дивився на її келих після того, як вона пішла, покивав у такт пісні «Fix you»*, ніби для того, щоб переконати Мехмета й інших спостерігачів, що він уже струсив із себе пережиток і що жінка — не більш ніж трихвилинна попсова пісня, і забути її так само легко. Потім він підвівся й пішов. Мехмет роззирнувся. Ковбойських чобіт і молодика, що потягував пиво, також не було. Він лишився сам. Знову з'явився кисень. Мехмет узяв мобільник і змінив плейлист. На *свій* плейлист. «Бед компанії». З огляду на те, що гурт включав представників «Фрі», «Мотт зе Гупл» і «Кінг Кримзон», поганим він бути ніяк не міг. А Пол Роджерс на вокалі — взагалі безпрограшний варіант. Мехмет додав гучності, аж склянки за шинквасом заторохкотіли одна об одну.

Еліса йшла вздовж Торвальд-Маєрс-ґате, повз прості чотирповерхові будинки, у яких колись проживав робочий клас бідної частини бідного міста, а тепер один квадратний метр там коштував так само, як у Лондоні чи Стокгольмі. Вересень в Осло. Темрява нарешті повернулася, а довгі, надокучливо світлі літні ночі давно минули, і разом з ними — істерично-

* «Вилікувати» (*англ.*) — хіт гурту «Колдплей».

радісне, дурнувате самовираження літа. У вересні Осло повертало свою істинну сутність: меланхолійну, стриману, ефектну. Суворий фасад, але не без темних закутків і таємниць. Як і Еліса, власне. Вона прискорила ходу; в повітрі мрячив дощ: це Господь чхає — так висловився на побаченні один з її залицяльників у спробі здатися поетичним. Слід зав'язувати з «Тиндером». Завтра ж. Досить значить досить. Стане з неї сексуально стурбованих чоловіків, які дивляться на неї так, що вона мимоволі відчувається повією, зустрічаючись із ними в барах. Годі вже божевільних психопатів і переслідувачів, які прилипають, немов бруд, висмоктуючи її час, енергію та безпеку. Годі вже жалюгідних невдах, які змушують її почуватися однією з них.

Кажуть, що побачення через інтернет — чудовий спосіб познайомитися з новими людьми, що більше немає чого соромитися, що всі так роблять. Але це неправда. Люди знайомляться на роботі, у школі, через друзів, у спортзалі, в кав'ярнях, літаках, автобусах, потягах. Вони знайомляться так, як це має бути: коли відчуваються розслабленими, не під тиском, і потім тримаються за цю романтичну ілюзію невинності, чистоти й доленості. Вона *хотіла* цієї ілюзії. Слід видалити профіль. Вона й раніше собі це казала, але цього разу це станеться, сьогодні ж увечері.

Вона перетнула вулицю Софієнберггата й намацала ключ від воріт поруч з бакалійною крамницею. Відімкнувши ворота, ступила в темряву арки. І завмерла.

Їх було двоє.

Кілька секунд її очі призвичаювалися до темряви, щоб розглядіти, що там вони тримають у руках. У обох чоловіків були спущені штани й оголені члени.

Вона сахнулася. Не озираючись, просто молилася, щоб за її спиною ніхто не стояв.

— Перепрошую, хай йому грець! — водночас із мольбою і вибаченням промовив молодий голос. Дев'ятнадцять-двадцять, пропустила Еліса. Нетверезий.

— Йой! — вигукнув інший,— ти обісцяв мені черевики!
— Мене сполохали!

Еліса щільніше загорнулася в пальто і пройшла повз молодиків, які знову розвернулися обличчям до стіни.

— Це не громадський туалет,— сказала вона.

— Вибачте, ми не могли терпіти. Це більше не повториться.

Гейр швидко прямував по Шлеппегрелльс-ґате, поринувши в роздуми. Неправильно, що для двох чоловіків і однієї жінки шанс останньої бути вбитою складає один до вісьмох. Розрахунків набагато складніший.

Усе завжди набагато складніше.

Він ледве встиг перетнути Румсдальсґату, як щось змусило його обернутися. За п'ятдесят метрів позаду нього йшов чоловік. Чи не той це тип, який стояв на тому боці вулиці, роздивляючись вітрину, коли Гейр вийшов з «Ревнощів»? Гейр пришвидшив ходу, взявши курс на схід, до Делененґи* і шоколадної фабрики. Тут на вулицях не було ні душі, лише автобус, який, вочевидь, виїхав раніше графіка й очікував на автобусній зупинці. Гейр озирнувся. Чоловік досі був там, на тій самій відстані. Гейр боявся темношкірих людей — завжди боявся,— але не міг його як слід роздивитися. Вони рухалися з білого, облагородженого району в напрямку кварталів з набагато більшою кількістю соціального житла й іммігрантів. За сто метрів виднілися двері Гейрового багатоквартирного будинку. Але озирнувшись, він побачив, що чоловік перейшов на біг, і подумав, що за ним женеться сомалієць, добряче травмований у Могадішо, і це змусило його кинутися навтьоки. Гейр уже кілька років не бігав, і щоразу, коли його п'яти торкалися асфальту, в мозок штрикав електричний розряд і порушував зір. Добігши до дверей, він з першої спроби вставив ключ у замок, завалився всередину і захряснув по собі важкі дерев'яні двері. Притулившись до вологої деревини, визирнув крізь скло

* Делененґа — квартал у районі Грюнерльока в Осло.

у верхній частині дверей. На вулиці нікого не було. Мабуть, то був не сомалієць. Геїр розсміявся. Який прудкий стаєш від самих лише розмов про вбивство! Сміх та й годі! І що там Еліса казала про переслідувача?

Геїр досі хекав, коли відчинив двері до своєї квартири. Дістаючи з холодильника пиво, помітив, що вікно на кухні, яке виходило на вулицю, відчинене, і зачинив його.

Потім перейшов у кабінет й увімкнув лампу. Тицьнув по клавіатурі — спалахнув двадцятидюймовий монітор.

Увів «Порнгаб», потім «французенки» в рядок пошуку. Продивлявся передперегляди, аж поки не знайшов жінку, яка мала таку саму зачіску й колір волосся, як у Еліси. Стіни квартири були тонкі, тож він підключив до комп'ютера навушники, перш ніж двічі клацнути на зображення, розстебнув штани та спустив їх на стегна. Жінка, власне, настільки мало нагадувала Елісу, що Геїр мусив натомість заплющити очі та спробувати уявити образ Елісиного маленького тугого рота, пихатого виразу її очей, її стриманої, проте сексуальної блузки. Йому ніяк не вдасться нею оволодіти. Ніколи. Хіба що таким чином.

Геїр зупинився. Розплющив очі. Випустив член, оскільки волосся на потилиці настовбурчилося від холодного вітру, що дув з-за спини. З дверей, які він *свідомо* гарно зачинив. Він підніс руку, щоб висмикнути навушники, проте знав, що вже запізно.

Еліса поставила двері на ланцюжок, скинула черевики в коридорі та, як завжди, погладила заткнуту збоку в дзеркало світлину, на якій вона була з племінницею Інгвіль. То був ритуал, якого вона до кінця не розуміла, крім того, що він задовольняє якусь глибинну людську потребу, на кшталт історій про життя по смерті. Вона перейшла до вітальні та прилягла на диван у своїй маленькій, проте затишній двокімнатній квартирці — принаймні нею вона володіла. Перевірила телефон. Одне повідомлення з роботи: нараду завтра скасовано. Вона

не сказала чоловікові, з яким зустрічалася сьогодні ввечері, що працює адвокатом і спеціалізується на згвалтуваннях. І що його статистика — мовляв, чоловіків убивають частіше за жінок — розповідає лише частину історії. У сексуально вмотивованих убивствах жертвами вчетверо частіше стають жінки. Зокрема, з цієї причини перше, що вона зробила після купівлі квартири, — це змінила замки і встановила ланцюжок — рідкісну річ для Норвегії, з якою морочилася щоразу, коли нею користувалася.

Зайшла в «Тиндер». Додала трьох чоловіків, яких сьогодні раніше відбракувала. От що їй подобалося в застосунку: не зустрічатися, а просто знати, що вони десь існують і хочуть її. Дозволити собі останній флірт у листуванні, останній віртуальний секс утрюх з її останніми двома незнайомцями, перш ніж назавжди видалити свій акаунт і застосунок?

Ні, видаляй негайно.

Вона зайшла в меню, клацнула на відповідну опцію, і її запитали, чи *справді* вона бажає видалити свій профіль.

Еліса поглянула на вказівний палець. Він тремтів. Господи, невже в неї залежність? Залежність від того, щоб хтось — нехай він і гадки не має, хто вона і що вона, — але все одно щоб *хтось* казав їй, що хоче її такою, як вона є? Принаймні такою, як на аватарці. Повна залежність чи лише часткова? Напевно, вона б дізналася, якби видалила свій профіль і пообіцяла місяць прожити без «Тиндери». Один лише місяць, і якщо не впорається, отже, в неї серйозні проблеми. Тремтячий палець наблизився до кнопки «видалити».

Але якщо в неї *справді* залежність, то хіба це так страшно? Нам усім потрібно відчувати, що в нас є хтось і що ми є в когось. Еліса якось читала, що немовлята можуть померти за відсутності мінімального тактильного контакту. Навряд чи це правда, але, з іншого боку, в чому ж тоді сенс життя, якщо в ньому одна лише робота, що пожирає її, та подруги, з якими вона спілкується переважно з відчуття обов'язку, якщо казати відверто, оскільки страх самотності

хвилює її більше за їхнє банальне скиглення з приводу дітей і чоловіків а чи відсутності того й того? І, можливо, ідеальний чоловік для неї просто зараз на «Тиндері»? Гаразд, остання спроба. З'явилася перша світлина, і вона її свайпнула, тобто пересунула, ліворуч. На звалище небажаних. Те ж саме з другою. І з третьою.

Її думки десь блукали. Якось вона була на лекції, де один психолог, який побував у близькому контакті з одними з найгірших злочинців у країні, сказав, що чоловіки убивають заради сексу, грошей і влади, а жінки — через ревності та страх.

Вона припинила відкидати світлини. Щось було невиразно знайоме в обличчі на фото, хоч воно й було трохи затемнене і розмите. Таке вже траплялося раніше, оскільки «Тиндер» поєднує людей, географічно близьких одне до одного. І, якщо вірити «Тиндеру», цей чоловік перебував менш ніж за кілометр від неї, в тому ж самому кварталі. Той факт, що фото розмите, означав, що чоловік не вивчав онлайн-поради щодо тактики на «Тиндері», й це саме по собі було плюсом. Повідомлення було дуже просте: «Привіт». Жодних спроб вирізнитися. Можливо, звучало це не надто оригінально, та принаймні впевнено. Так, їй би точно сподобалося, якби чоловік підійшов до неї на вечірці та просто сказав «Привіт» зі спокійним, твердим поглядом, що пропонує продовження. Вона свайпнула його праворуч, до тих, хто викликає зацікавленість. І почула радісний звук зі свого айфону, який повідомляв, що пара збіглася.

Гейр важко дихав через ніс.

Він натягнув штани й повільно розвернувся на стільці.

Світло від монітора було єдиним у кімнаті й освітлювало тільки тудуб і руки людини, що стояла позаду нього. Обличчя він не бачив — лише витягнуті білі руки, що спрямували щось у його бік. Чорний шкіряний ремінь. З петлею з одного боку.

Постать зробила крок ближче, і Гейр автоматично відсахнувся.

— Знаєш, що я вважаю огиднішим за тебе? — прошепотів у темряві голос, у той час як руки розтягували шкіряний ремінь.

Гейр ковтнув.

— Пса,— промовив голос.— Того паршивого пса, якого *ти* обіцяв доглядати. Який гидить на підлозі на кухні, оскільки ніхто не спромігся його вигуляти.

Гейр кахикнув.

— Карі, будь ласка...

— Виведи його. І не торкайся мене, коли прийдеш спати.

Він лишився сидіти в темряві, кліпаючи.

Дев'ять, подумав він. Двоє чоловіків і одна жінка, одне вбивство. Шанси жінки стати жертвою вбивства — один до дев'ятох, а не один до вісьмох.

Мехмет вів старий «БМВ» з вулиць міського центру в напрямку передмістя Хельсос, де були вілли, краєвиди на фіорди та свіжіше повітря. Завернув на свою мовчазну сонну вулицю. Помітив, що перед гаражем будинку припаркований чорний «ауді R8». Мехмет пригальмував. Майнула думка прискоритися та просто проїхати повз. Він знав, що це лише відтягування часу. З іншого боку, саме цього він і потребував.

Відстрочки. Втім, Бенкс знову його відшукає, і, можливо, час прийшов. Було темно й тихо, жодних свідків. Мехмет припаркувався біля тротуару. Відчинив бардачок. Подивився на те, що зберігав там протягом кількох днів, спеціально на той раз, коли ця ситуація виникне. Мехмет поклав річ у кишеню куртки та глибоко вдихнув. Потім вийшов з машини й подався до будинку.

Дверцята «ауді» відчинилися, і з'явився Даніаль Бенкс. Коли Мехмет знайомився з ним у ресторані «Перлина Індії», то розумів, що пакистанське ім'я та англійське прізвище — вочевидь, така сама фальшивка, як і підпис під сумнівним контрактом, який вони уклали. Проте готівка в кейсі, яку Бенкс підсунув йому через стіл, була цілком справжня.

Під Мехметовими черевиками захрумтіла жорстка перед гаражем.

— Гарний будинок,— промовив Даніаль Бенкс, зіпершись на «R8» і склавши перед собою руки.— Невже твій банк відмовився взяти його як заставу?

— Я лише орендую,— відповів Мехмет.— Підвал.

— Погані новини для мене,— сказав Бенкс. Він був багатіше ніжчий за Мехмета, проте з того, як він стояв, стискаючи біцепси, які ховалися під обтислою курткою, так узагалі не здавалося.— Бо якщо спалити його, то жоден з нас не отримає зиску, оскільки тобі не виплатять страховку, щоб ти міг повернути борг, еге ж?

— Ні, думаю, не виплатять.

— Погані новини і для тебе також, оскільки це означає, що я застосовуватиму болісніші методи. Хочеш дізнатися, які саме?

— А не хочеш спершу дізнатися, чи можу я заплатити?

Бенкс похитав головою і витягнув щось із кишені.

— Строк платежу минув три дні тому, і я казав, що пунктуальність надважлива. І що *всі* мої клієнти, а не лише ти, знають: я не терплю такого роду речей і не роблю винятків.

Він підніс якийсь об'єкт до світла гаражної лампи. Мехметові перехопило подих.

— Я знаю, що це не дуже оригінально,— мовив Бенкс, схиливши голову й дивлячись на гострозубці.— Але працює.

— Але...

— Можеш обрати палець. Більшість людей обирає мізинець лівої руки.

Мехмет відчув, як у ньому наростає гнів. Як розпирає груди, коли він наповнює легені повітрям.

— У мене є краще рішення, Бенксе.

— Он як?

— Я знаю, що це не дуже оригінально,— сказав Мехмет, засовуючи праву руку в кишеню куртки. Витягнув щось. Тицьнув у Бенкса, стискаючи обіруч.— Але працює.

Бенкс здивовано дивився на нього. Повільно кивнув.

— Не можу не погодитися,— сказав він, беручи пачку банкнот, яку Мехмет йому простягав, і знімаючи з неї гумку.

— Це покриває суму погашення й відсотки, до останньої крони,— промовив Мехмет.— Але можеш перелічити.

Тиньк.

Збіг на «Тиндері».

Тріумфальний звук, що видає телефон, коли той, кого ти свайпнув праворуч, також свайпнув праворуч *твою* світлину.

Елісіна голова крутилася, серце калатало.

То була знайома їй реакція на звук, коли «Тиндер» складав пару: прискорений пульс через хвилювання. Вивільнення цілої купи хімікатів щастя, що викликають залежність. Але серце її вискакувало не тому. А все через те, що тинькання лунало не з її телефону.

А тинькнуло в ту ж таки мить, коли вона свайпнула світлину праворуч. Зображення людини, яка, згідно з «Тиндером», перебувала менш ніж за кілометр від неї.

Вона подивилася на зачинені двері спальні. Ковтнула.

Звук, вочевидь, линув з однієї з сусідніх квартир.

У будинку мешкало чимало парубків, чимало потенційних користувачів «Тиндеру». Але зараз усе було тихо, навіть на поверх нижче, де у дівчат була в розпалі вечірка, коли Еліса сьогодні ввечері виходила з дому. Був лише один спосіб позбутися уявних чудовиськ.

Перевірити.

Еліса підвелася з дивана та зробила чотири кроки до дверей спальні. Повагалася. У голові крутилося кілька випадків насильства з роботи.

Вона набралася духу й відчинила двері.

Просто в дверній проймі їй перехопило подих і забракло повітря.

Світло над ліжком було ввімкнене, і перше, що вона побачила,— це підшви пари ковбойських чобіт, які стирчали

з кінця ліжка. Джинси і пара довгих перехрещених ніг. Чоловік, що лежав там, був як на фотографії — частково у темряві, частково не у фокусі. Проте сорочка в нього була розстібнута, оголюючи груди з малюнком чи татуюванням обличчя. Це те, що відразу впало їй в око. Обличчя, яке безмовно кричало. Ніби його міцно тримали, а воно намагалося вивільнитися. Еліса також не могла змусити себе закричати.

Коли чоловік на ліжку підвівся, світло від його мобільного телефону освітило йому обличчя.

— От ми й зустрілися знову, Елісо, — прошепотів він.

І цей голос змусив її зрозуміти, чому світлина з його профілю здалася їй знайомою. Його чуприна була іншого кольору. А на обличчі — сліди операції: вона бачила шрами від швів.

Він підніс руку й поклав щось у рот.

Не відводячи від нього погляду, Еліса позадкувала. Потім розвернулася й хапнула трохи повітря в легені, знаючи, що мусить використати його для бігу, а не для крику. Вхідні двері були всього лише за п'ять кроків від неї, максимум шість. Вона почула, як рипнуло ліжко, але не зупинилася. Якби тільки дістатися сходів — тоді вона б закричала і хтось би їй допоміг. Вона вибігла в коридор і потягнулася до дверей, натиснула на дверну клямку і штовхнула, але двері не відчинилися як слід.

Ланцюжок. Вона спробувала зачинити двері, схопила ланцюжок, але все це тривало надто довго, немов страшний сон, і вона зрозуміла, що вже запізно. Щось затисло їй рот і потягнуло назад. У відчаї вона просунула руку в отвір над ланцюжком і вхопилася зовні за дверну раму, спробувала закричати, але велетенська рука, від якої смерділо нікотином, міцно затисла їй рот. А тоді рвучко смикнула Елісу до себе, і двері захряснулися перед її обличчям. Голос прошепотів на вухо:

— Невже я тобі не сподобався? Ти також не така гарна, як на фото, крихітко. Нам просто треба краще пізнати одне одного — ми не мали такої нагоди останнього р-разу.

Голос. І затинання на останньому слові. Одного разу вона вже таке чула. Вона спробувала вдарити його ногою і звільнитися, але він тримав її, немов у лещатах.

Він поволочив її до дзеркала в коридорі. Поклав голову їй на плече.

— То була не твоя провина, що мене визнали винним, Елісо. Докази були надто переконливі. Я не тому тут. Ти повіриш, якщо я скажу, що це збіг?

Він вишкірився. Еліса втупилася йому в рот. Зуби на вигляд були немов залізні — чорні й іржаві, з гострими шпичачками у верхній і нижній щелепі, — вони нагадували ведмежий капкан.

Коли він розтуляв рота, щось порипувало — може, щелепа на пружинах?

Вона пригадала подробиці справи. Світлини з місця злочину. І зрозуміла, що скоро помре.

Потім він укусив її.

Еліса Германсен спробувала закричати йому в руку, аж тут побачила, як кров бризкає з її власного горла.

Він знову підвів голову. Подивився у дзеркало. Її кров стікала з його брів, з його волосся і бігла підборіддям.

— Скажу так: наша пара збіглася, к-крихітко, — прошепотів він. І вкусив знову.

Вона відчула запаморочення. Він уже не тримав її так міцно, бо не було потреби — паралізуючий холод, чужинський морок повільно насувалися на неї, всередину неї. Вона вивільнила одну руку й потягнулася до фотографії в кутику дзеркала. Спробувала доторкнутися, але пальці не слухалися.